

kendte med Forholdene, og som give deres Underskrift paa, at den skriftlige Erklæring fra de to, der ønske at indgaa Ægteskab, saa vidt de vide, er rigtig. Der kan ske Undtagelser herfra. Man kan efter Paragraffen blive fri for at stille Forlovere, idet man saa gaar ud fra, at Erklæringen fra de paagældende selv er rigtig. Men naar dette er saaledes, synes jeg, at der er saa meget mere Grund til fuldstændig at forlade Forloverinstitutionen. — § 2 synes mig i alt for høj Grad at besværliggøre det for Udlændinge at kunne indgaa Ægteskab her i Landet, idet man forlanger, at der enten skal være behørigt Samtykke fra de paagældendes Forældre eller andre rette vedkommende eller at de skulle bevise, at der efter deres Hjemlands Love ikke er noget til Hinder for Ægteskabets Indgaaelse. Denne Paragraf er gjort strengere end Loven af 1851 om borgerligt Ægteskabs Indgaaelse.

Jeg skal da gøre nogle Bemærkninger om Afsnit II. Hvad § 3 angaar, kan jeg være enig med den ærede foregaaende Taler i hans Beklagelse af, at man der foruden Præsterne ogsaa har undtaget Lærerne ved Folkeskolen fra dem, som kunne udnævnes til Ægteskabsforstandere. Det forekommer mig, at der ikke er noget som helst, der taler for at forbyde Lærerne at være Ægteskabsforstandere. Det er i denne Paragraf fastsat, at dette skal være Underøvrigheden i Kjøbenhavn, Købstæderne og paa Frederiksberg, og andetsteds en af Amsraadet efter Underøvrighedens Indstilling for hver Kommune eller efter Omstændighederne hvert Sogn beskikket Mand. Dette kan maaske ogsaa være tilstrækkeligt. Hvad det for mig gælder om, er at faa denne Lov omgivet med saadanne Bestemmelser, at det ikke faar Rum i den almindelige Bevidsthed, at Ægteskab efter en saadan Lov ikke har den samme Betydning som Ægteskaber, indstiftede paa tidligere Vis. Man maa ikke betragte Ægteskab efter denne Lov saaledes, at det nok skal finde Sted forinden den kirkelige Vielse, men at det rigtige Ægteskabs Indgaaelse dog kun sker ved Præstens Indvielse. Det er mig om at gøre, at man her i Loven træffer saadanne Bestemmelser ogsaa med Hensyn til hvem, der skal være Indstifter af Ægteskabet, altsaa Ægteskabsforstander, at den almindelige Befolkning ikke faar den Opfattelse, at det borgerlige Ægteskab har mindre Betydning end den kirkelige Indvielse. — I § 4 er opretholdt den gamle

Bestemmelse, at der skal gøres Meddelelse derom til Ægteskabsforstanderen paa det Sted, hvor Bruden har fast Ophold. Hvorfor kan man ikke lige saa godt lade det være: hvor Brudgommen har fast Ophold, eller man kunde maaske rettere sige: hvor Brud eller Brudgom have fast Ophold. Der er ingen Grund til her at hænge ved den gamle Bestemmelse, at det kun er, hvor Bruden har fast Ophold, at Tillysning skal finde Sted. Jeg ser ogsaa af det i Norge nys udarbejdede Lovforslag om Ægteskabs Indgaaelse, der for nogle Dage siden stod omtalt i herværende Blade, at det der ogsaa er saaledes, at Tillysning kan finde Sted, baade hvor Bruden og Brudgommen have hjemme. — I § 5 staar: „Efter at Meddelelsen er modtagen og alt befundet i Orden“ osv., men der mener jeg, at dette „alt befundet i Orden“ bør udgaa, idet man derved kun vil opholde Tiden for de paagældende, der maaske af forskellige Grunde ikke have Lejlighed til straks at faa deres Papirer, men dog kunne vente at faa dem i Løbet af den Tid, som fastsættes i Loven, nemlig 3 Uger, inden Ægteskabets Indgaaelse. Det maa være tilstrækkeligt, naar de inden da indgive deres Papirer og betale for Tinglysningen, og skulde det saa vise sig ikke at være i Orden, saa at de paagældende ikke kunne faa Ægteskab, saa kunne de ikke indgaa Ægteskab, men der kan ikke ske noget som helst Misbrug, og de ville naturligvis ikke risikere deres Penge, naar de ikke ere sikre paa, at alt er i Orden til Ægteskabets Indgaaelse.

Flere af de øvrige Paragraffer, som jeg kunde ønske at omtale, har den foregaaende Taler været inde paa, og det netop paa en saadan Maade, at det falder fuldsfændig sammen med min Betragtning af de betræffende Paragraffer. — Til § 11 vil jeg gøre den Bemærkning, at det forekommer mig upraktisk at forlange, at Ægteparret skal medbringe Vidner, som kunne forsyne vedkommende Ægteskabskontrakt med deres Underskrift. Det maa kunne indrettes paa den Maade saavel paa Landet som her i Byen, at Vidner kunne skaffes til Veje, uden at man paalægger de paagældende Parter selv at bringe saadanne med. — Til § 9 vil jeg gøre den Bemærkning, at medens det deri fastsættes, at Ægteskabet indgaaes i Kjøbenhavn og Købstæderne paa Raadhuset og paa Frederiksberg paa Tinghuset, skal det de øvrige Steder paa Landet indgaaes paa Ægteskabsforstanderens Bolig. Det vil være heldigt, om man fik denne Handling